

in zlata. Imeli so celo peresa iz zlata, ki so bila okrašena z dragim kamenjem. Ta peresa so bila gotovo zelo lepa, toda kdo ve, ali so bila tudi pripravna za pisanje.

Najbolj pogosto so pisali ljudje s svinčniki, toda ti so se precej razlikovali od naših današnjih. Svinčnik je sestojal iz bakrene cevi, v katero je bil vložen svinec ali kaj podobnega. Sedaj polnijo svinčnike z grafitom, ime svinčnik se je pa ohranilo še do danes.

Neki svetovni potnik, ki je bil v 16. stoletju v Parizu, pravi v svojem potopisu: »Šli smo, da vidimo nekega človeka, ki je iznašel neko čudno stvar za pisanje. Ta možakar izdeluje peresa iz srebra, polni jih pa s črnilom, ki se ne suši, tako da se lahko cela stran pole papirja popiše, ne da bi bilo treba pero namakati v črnilo.«

Kaj bi ta potnik rekel danes, ko bi videl naša polnilna peresa in naše pisalne stroje?

Nekaj o stenografiji

Brez dvoma ste se gotovo tudi vi že vprašali: kako bi se dala zapisati vsaka beseda, katero pove govornik? Ali je to sploh mogoče? Seveda je, toda samo s stenografskimi znaki.

Stenografija ali tesnospisje pomeni zmanjšano pisanje. Na sliki vidite, kakšna je taka pisava. To niso nikake turške čačke, temveč napisano je »Zvonček je najlepši in najboljši slo-

venski mladinski list«. Vsi ti znaki so vzeti iz treh geometrijskih oblik: iz kroga, polkroga in ravnih črt. Znakov ni mnogo — vsega skupaj jih zado- stuje okoli sto.

Ne samo to, da se more na steno- grafski način zapisati šolska predava- nja, kar je zelo velike važnosti za učence in dijake, temveč stenografija se more uporabljati koristno tudi v mnogih drugih primerih. Že v starih časih so zapisovali na ta način govore slavnih ljudi in cerkvenih dostojanstve- nikov. Dandanes se je pa ideja steno- grafije zelo razširila. Kmalu si sploh ne bo mogoče misliti dijaka, ki se ne bi posluževal tega načina pisave! V ne- katerih starejših državah je že danes tako; vsak dijak, vsak uradnik že zna stenografirati.

Dobre strani te pisave so dovolj ja- sne. Med tem, ko se oni, ki ne zna ste- nografije, muči, da vjame na papir kak- šno besedo, zapiše stenograf z dovr- šeno lahko točno in urno vsako be- sedu.

V prostih poklicih, kakor so novi- narski, odvetniški itd. je postala steno- grafija neobhodno potrebna.

Za dijake in novinarje je dovolj, da pišejo 70—100 besed v minuti, kar pa nikakor ni dovolj za stenografiranje govorov na shodih ali v parlamentu (narodni skupščini), kjer je potreba na- pisati 130—150 besed v minuti.

